

Na podlagi drugega in tretjega odstavka 17. člena ter enajstega odstavka 74. člena Zakona o varstvu okolja (Uradni list RS, št. 39/06 – uradno prečiščeno besedilo, 49/06 – ZMetD, 66/06 odl. US, 33/07 – ZPNačrt, 57/08 – ZFO-1A, 70/08, 108/09, 108/09 – ZPNačrt-A, 48/12, 57/12, 92/13 in 56/15) izdaja Vlada Republike Slovenije

UREDBO

o mejnih vrednostih emisije snovi v zrak iz velikih kurilnih naprav

I. SPLOŠNE DOLOČBE

1. člen (splošno)

(1) Ta uredba v skladu z Direktivo 2010/75/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 24. novembra 2010 o industrijskih emisijah (celovito preprečevanje in nadzorovanje onesnaževanja) (prenovitev) (UL L št. 334 z dne 17. 12. 2010, str. 17; v nadaljnjem besedilu: Direktiva 2010/75/EU) določa posebne zahteve v zvezi z emisijo snovi v zrak za naprave, in sicer:

- a) mejne vrednosti emisij,
- b) zahteve za obratovanje naprav,
- c) zahteve za obratovalni monitoring emisij snovi v zrak.

(2) Za vprašanja o emisijah snovi v zrak iz naprav, ki niso posebej urejena s to uredbo, se uporablja predpis, ki ureja emisijo snovi v zrak iz nepremičnih virov onesnaževanja, za vprašanja obratovalnega monitoringa emisije snovi v zrak pa predpis, ki ureja prve meritve in obratovalni monitoring emisije snovi v zrak iz nepremičnih virov onesnaževanja.

(3) Za vprašanja pogojev za obratovanje, vloge, vsebine dovoljenja, obsega obratovalnega monitoringa, ki niso posebej urejena s to uredbo, se uporabljajo zahteve predpisa, ki ureja vrste naprav in dejavnosti, ki lahko povzročajo onesnaževanje okolja večjega obsega.

2. člen (obseg uporabe)

(1) Določbe te uredbe se uporabljajo za vse naprave, katerih skupna vhodna toplotna moč je večja ali enaka 50 MW, ne glede na vrsto uporabljenega goriva, razen za naprave, pri katerih se produkti zgorevanja uporabljajo neposredno v proizvodnem procesu, predvsem če gre za:

- a) neposredno segrevanje, sušenje ali druge postopke obdelave predmetov ali materialov, kot se to izvaja v pečeh za ponovno segrevanje ali v pečeh za toplotno obdelavo;
- b) naprave za naknadno zgorevanje, ki so namenjene čiščenju odpadnih plinov z naknadnim sežigom in ki ne obratujejo kot samostojna naprava;
- c) naprave za regeneracijo katalizatorjev iz kreking procesov;
- d) naprave za pretvorbo vodikovega sulfida v žveplo;

- e) reaktorje, ki se uporabljajo v kemični industriji;
- f) koksarniške peči;
- g) rekuperatorje toplote pri plavžih;
- h) opremo ali naprave za pogon vozil, ladij in letal;
- i) plinske turbine na naftnih ploščadih;
- j) naprave, ki kot gorivo uporabljajo trdne ali tekoče odpadke, ki niso odpadki iz druge alineje 13. točke 3. člena te uredbe.

(2) Pri gradnji nove ali rekonstrukciji obstoječe naprave mora upravljavec zagotoviti, da se gradnja ali rekonstrukcija načrtuje in izvede z uporabo soproizvodnje toplotne in električne energije, če se s študijo, izdelano v postopku presoje vplivov na okolje, izkaže, da je to ekonomsko in tehnično izvedljivo, pri čemer je treba upoštevati možnost prodaje in tehnično izvedljivost distribucije toplote.

3. člen (izrazi)

(1) Izrazi, uporabljeni v tej uredbi, imajo naslednji pomen:

1. naprava je velika kurilna naprava, ki je tehnična naprava, v kateri goriva oksidirajo z namenom, da se nastala toplota uporabi in je njena skupna vhodna toplotna moč večja ali enaka 50 MW;
2. odvodnik je konstrukcijski element, v katerem je ena ali več odvodnih cevi, po katerih se odvajajo odpadni plini, ki so izpuščeni v zrak;
3. mejna vrednost emisij je dovoljena količina snovi v odpadnih plinih iz naprave, ki se lahko izpušča v zrak v danem časovnem obdobju. Mejna vrednost se izraža kot masa snovi na prostornino odpadnih plinov pri temperaturi 273,15 K in tlaku 101,3 kPa ter po korekciji za vsebnost vodnih hlapov v mg/m³ (v nadaljnjem besedilu: suhi odpadni plini pri normalnih pogojih), pri vsebnosti kisika v odpadnih plinih, izraženo v volumnskih odstotkih, ki znaša:
 - a) 3 vol. % pri tekočih in plinastih gorivih za naprave, ki niso plinske turbine in plinski motorji,
 - b) 6 vol. % pri trdnih gorivih in
 - c) 15 vol. % pri plinskih turbinah in plinskih motorjih;
4. stopnja razžveplanja ε_s je razmerje med količino žvepla, vsebovano v produktih razžveplanja ter trdnih ostankih, ki ni emitirana v zrak v določenem časovnem obdobju, in celotno količino žvepla, dovedeno z gorivom v napravo, ki je uporabljeno v istem časovnem obdobju. Stopnja razžveplanja se izraža v odstotkih in se izračuna na način:

$$\varepsilon_{s[\%]} = \left(\frac{\text{količina žvepla, ki ni emitirana v zrak}}{\text{celotna količina žvepla v gorivu}} \right) \cdot 100 ;$$

5. goriva so vse v napravo dovedene gorljive snovi, razen odpadkov;
6. domače trdno gorivo je naravno nastalo trdno gorivo, ki se uporablja v napravi, posebej namenjeni za to gorivo, in se pridobiva lokalno;
7. odločilno gorivo je gorivo, ki ima med vsemi gorivi, uporabljenimi v napravi s kombinirano kurjavo, ki lahko kot edino gorivo ali skupaj z drugimi gorivi za lastne potrebe uporablja tudi ostanke destilacij in pretvorb surove nafte, najvišjo mejno vrednost emisij, kot so določene v 1. delu priloge 1, ki je sestavni del te uredbe, oziroma ima v primeru več goriv z enako mejno vrednostjo emisij največjo vhodno toplotno moč med temi gorivi;

8. naprava, v kateri zgoreva več goriv, je tista, v kateri lahko izmenično (kombinirana kurjava) ali hkrati (mešana kurjava) zgorevata dve ali več vrst goriv;
9. obstoječa naprava je naprava, za katero je bilo izdano okoljevarstveno dovoljenje pred 7. januarjem 2013, ali naprava katere upravljavec je predložil popolno vlogo za okoljevarstveno dovoljenje za to napravo do tega datuma, v obeh primerih pa je začela obratovati do 7. januarja 2014. Obstoječa naprava je lahko:
 - a) obstoječa naprava iz leta 1987: je naprava, za katero je bilo izdano gradbeno dovoljenje 1. julija 1987 ali po tem datumu ali katere upravljavec je predložil popolno vlogo za dovoljenja na ta datum ali po njem,
 - b) obstoječa naprava iz obdobja 2008–2015: je naprava za katero je bilo izdano dovoljenje za gradnjo pred 1. julijem 1987, ali, če dovoljenje za gradnjo ni bilo izdano, pa naprava, ki je začela obratovati pred 1. julijem 1987 in v obdobju med 1. januarjem 2008 in 31. decembrom 2015 skupno ne bo obratovala več kot 20 000 ur,
 - c) obstoječa naprava iz leta 2002: je naprava, ki ji je bilo pred 27. novembrom 2002 izdano gradbeno dovoljenje ali katere upravljavec je pred tem datumom predložil popolno vlogo za to dovoljenje, naprava pa je začela obratovati do 27. novembra 2003;
10. nova naprava je naprava, ki ni obstoječa naprava;
11. kurilna naprava je mala ali srednje velika kurilna naprava, kot je določena v predpisu, ki ureja emisije snovi v zrak iz malih in srednjih kurilnih naprav;
12. obratovalne ure so čas, izražen v urah, v katerem naprava delno ali v celoti obratuje in izpušča v zrak emisije, razen obdobj zagona in ustavitve;
13. biomasa so:
 - a) proizvodi, ki vsebujejo v celoti ali delno snovi rastlinskega izvora iz kmetijstva ali gozdarstva in se lahko uporabljajo kot gorivo zaradi izkoriščanja njihove energetske vrednosti, in
 - b) naslednji odpadki, ki se lahko uporabljajo kot gorivo:
 - rastlinski odpadki iz kmetijstva in gozdarstva,
 - rastlinski odpadki, ki nastajajo v napravah za proizvodnjo hrane, če se pridobljena toplota uporabi na območju naprave,
 - vlaknati rastlinski odpadki iz proizvodnje primarne papirne kaše in iz proizvodnje papirja iz papirne kaše, če gre za sosežig na kraju proizvodnje in se s sosežiganjem pridobljena toplota uporabi na območju naprave,
 - odpadna pluta,
 - odpadki iz lesa, razen tistih, ki lahko zaradi obdelave lesa z zaščitnimi sredstvi in premazi vsebujejo halogenirane organske spojine ali težke kovine in so predvsem odpadki pri graditvi ali rušenju objektov;
14. plinske turbine so pogonski rotacijski stroji, ki pretvarjajo toplotno energijo v mehansko delo in imajo enega ali več vrtečih se kompresorjev, gorilnik za izgorevanje goriva in eno ali več turbin;
15. plinski motorji so motorji z notranjim zgorevanjem, ki delujejo na osnovi Ottovega krožnega procesa in za zgorevanje goriv uporabljajo prisilni vžig ali pri motorjih na dvojno gorivo kompresijski vžig;
16. dizelski motorji so motorji z notranjim zgorevanjem, ki delujejo na osnovi Dieslovega krožnega procesa in za zgorevanje goriv uporabljajo kompresijski vžig;
17. zemeljski plin je naravni plin v obliki metana, ki ne vsebuje več kot 20 volumskih odstotkov nečistoč in drugih sestavin;
18. zgornja meja emisij v prehodnem nacionalnem načrtu iz 13. člena te uredbe pomeni najvišjo vrednost skupnih letnih emisij za napravo, ki je zajeta v načrtu;

19. vhodna toplotna moč naprave je toplotna moč, izračunana na podlagi kurilne vrednosti goriva in količine goriva, ki pri trajnem pogonu naprave lahko zgori v časovni enoti. Kurilna vrednost se opredeli za vsako gorivo posebej;
20. minimalna obremenitev pri zagonu za stabilno proizvodnjo je minimalna obremenitev, pri enakomernem obratovanju naprave po začetnem zagonu, po katerem lahko naprava varno in zanesljivo dobavlja proizvedeno energijo v omrežje, toplotnemu akumulatorju ali drugim industrijskim napravam;
21. minimalna obremenitev pri ustavitvi za stabilno proizvodnjo je minimalna obremenitev, pri kateri naprava ne more več varno in zanesljivo dobavljati proizvedene energije v omrežje, toplotnemu akumulatorju ali drugim industrijskim napravam in se šteje, da se naprava ustavlja;
22. avtomatski merilni sistemi pomenijo merilno opremo za avtomatske trajne meritve emisij snovi v zrak.

(2) Drugi izrazi, uporabljeni v tej uredbi, imajo enak pomen, kot so določeni v predpisu, ki ureja emisije snovi v zrak iz nepremičnih virov onesnaževanja, in predpisu, ki ureja prve meritve in obratovalni monitoring emisije snovi v zrak iz nepremičnih virov onesnaževanja.

II. OBRATOVANJE NAPRAV

4. člen

(okoljevarstveno dovoljenje)

Upravljavec naprave mora za njeno obratovanje pridobiti okoljevarstveno dovoljenje v skladu s predpisom, ki ureja vrste dejavnosti in naprav, ki lahko povzročajo onesnaževanje okolja večjega obsega, in pod pogoji iz te uredbe.

5. člen

(agregacijska pravila)

(1) Upravljavec mora zagotoviti, da se odpadni plini nadzorovano izpuščajo v okolje samo skozi odvodnik odpadnih plinov naprave.

(2) Pri načrtovanju gradnje ali rekonstrukcije naprav mora upravljavec zagotoviti, da se pri izračunu višine odvodnika odpadnih plinov upoštevajo vsi možni vplivi tako, da se varujeta zdravje ljudi in okolje v skladu s predpisom, ki ureja emisijo snovi v zrak iz nepremičnih virov onesnaževanja.

(3) Kadar se odpadni plini dveh ali več ločenih naprav ali kurilnih naprav izpuščajo skozi skupni odvodnik, se šteje, da so take naprave ena naprava, njihove zmogljivosti pa se seštevajo za izračun skupne vhodne toplotne moči.

(4) Pri izračunu skupne vhodne toplotne moči naprav iz tretjega odstavka tega člena se ne upoštevajo kurilne naprave z vhodno toplotno močjo 15 MW ali manj.

(5) Za skupni odvodnik odpadnih plinov iz naprav ali kurilnih naprav se mejne vrednosti emisij iz 1. in 2. dela priloge 1 te uredbe ter najnižje stopnje razžveplanja iz 3. dela priloge 1 te uredbe upoštevajo glede na skupno vhodno toplotno moč celotne naprave. Če so v prilogi 1 te uredbe

določene mejne vrednosti za del naprave z omejenim številom obratovalnih ur, veljajo te mejne vrednosti za tisti del naprave, ki obratuje z omejenim številom obratovalnih ur, določijo pa se glede na vhodno toplotno moč celotne naprave.

(6) Pri namestitvi dveh ali več obstoječih naprav iz leta 1987, katerih skupna vhodna toplotna moč presega 50 MW, se te štejejo kot ena naprava iz tretjega odstavka tega člena, če ministrstvo, pristojno za okolje (v nadaljnjem besedilu: ministrstvo), v postopku presoje vplivov na okolje ali izdaje okoljevarstvenega dovoljenja ugotovi, da je tehnično izvedljivo izpuščati njihove odpadne pline skozi skupni odvodnik odpadnih plinov, in če to ne povzroči več kot 100-odstotne podražitve gradnje v primerjavi s stroški gradnje posamičnih odvodnikov odpadnih plinov.

(7) Določanje obdobja zagonov in ustavitve naprave iz tretjega odstavka tega člena pri vrednotenju trajnih meritev v skladu s tretjim odstavkom 21. člena te uredbe se izvede v skladu z II. točko priloge 2, ki je sestavni del te uredbe.

6. člen

(določitev obdobja zagona in ustavitve v okoljevarstvenem dovoljenju)

(1) V okoljevarstvenem dovoljenju se v skladu s prilogo 2 te uredbe določijo:

- a) obdobja zagonov in ustavitve naprave kot:
 - končno točko obdobja zagona in začetno točko obdobja ustavitve, izraženi kot prag obremenitve v skladu s točkami III., IV. in V. iz priloge 2 te uredbe, ter ob upoštevanju dejstva, da je minimalna obremenitev pri ustavitvi za stabilno proizvodnjo lahko nižja od minimalne obremenitve pri zagonu za stabilno proizvodnjo, saj lahko naprava obratuje stabilno ob manjši obremenitvi, potem ko po obdobju obratovanja doseže zadostno temperaturo, ali
 - ločene procese ali pragove za obratovalne parametre, ki so povezani s koncem obdobja zagona in začetkom obdobja ustavitve ter so jasni, jih je mogoče enostavno spremljati in so ustrezni glede na uporabljeno tehnologijo, kot je določeno v točkah VI. in VII. priloge 2 te uredbe,
- b) ukrepi za zagotovitev, da sta obdobja zagona in ustavitve čim krajši in
- c) ukrepi za zagotovitev, da se naprave za čiščenje ali zmanjševanje odpadnih plinov začnejo uporabljati takoj, ko je to tehnično izvedljivo.

(2) Pri določanju obdobja zagona in ustavitve iz prejšnjega odstavka se upoštevajo tehnične in obratovalne značilnosti naprave in njenih delov ter tehnične zahteve za obratovanje nameščenih naprav za čiščenje ali zmanjševanje odpadnih plinov.

(3) Če se spremeni kateri koli vidik naprave, ki vpliva na obdobja zagona in ustavitve, vključno z nameščenimi napravami za čiščenje ali zmanjševanje emisij v odpadnih plinih, vrsto goriva, vlogo naprave v sistemu in nameščenimi tehnikami zmanjševanja emisij, mora upravljavec spremembo prijaviti ministrstvu.

7. člen
(zajemanje in stiskanje ogljikovega dioksida)

(1) Upravljavec naprave z nazivno električno močjo 300 MW ali več, ki načrtuje gradnjo naprav za zajemanje in stiskanje ogljikovega dioksida, mora izdelati oceno, s katero ugotovi, ali so izpolnjeni naslednji pogoji:

- a) da je na voljo območje, primerno za shranjevanje ogljikovega dioksida,
- b) da so transportne zmogljivosti za transport ogljikovega dioksida do območja shranjevanja iz prejšnje alineje tehnično in ekonomsko izvedljive,
- c) da je vgradnja opreme za zajemanje in stiskanje ogljikovega dioksida iz njegove naprave tehnično in ekonomsko izvedljiva.

(2) Oseba iz prejšnjega odstavka, ki načrtuje gradnjo naprave z nazivno električno močjo 300 MW ali več, ne pa tudi gradnje naprav za zajemanje in stiskanje ogljikovega dioksida, mora izdelati oceno o možnosti njihove poznejše vgradnje, s katero ugotovi, ali so izpolnjeni pogoji iz prejšnjega odstavka.

(3) Ocena iz prvega ali drugega odstavka tega člena je sestavni del vloge za pridobitev okoljevarstvenega soglasja v skladu s predpisi o presoji vplivov na okolje.

(4) Če ministrstvo v postopku presoje vplivov na okolje za poseg iz drugega odstavka tega člena ugotovi, da so izpolnjeni pogoji iz prvega odstavka tega člena ter pogoji glede varstva okolja in zdravja ljudi v skladu s prepisi, ki urejajo varstvo okolja, v okoljevarstvenem soglasju določi tudi obveznost upravljavca, da na območju naprave zagotovi primeren prostor za poznejšo vgradnjo naprav za zajemanje in stiskanje ogljikovega dioksida.

(5) Določbe tega člena se uporabljajo tudi za večjo spremembo pri obratovanju naprave, s katero se dosega prag iz prvega odstavka tega člena.

III. MEJNE VREDNOSTI EMISIJ

a) Splošno

8. člen
(mejne vrednosti emisij)

(1) Za obstoječe naprave so mejne vrednosti emisij za žveplov dioksid, dušikove okside, ogljikov monoksid in prah določene v 1. delu priloge 1 te uredbe.

(2) Ne glede na prejšnji odstavek so za obstoječe naprave iz obdobja 2008–2015 mejne vrednosti emisij za žveplov dioksid, dušikove okside, ogljikov monoksid in prah določene v 2. delu priloge 1 te uredbe.

(3) Za nove naprave so mejne vrednosti emisij za žveplov dioksid, dušikove okside, ogljikov monoksid in prah določene v 2. delu priloge 1 te uredbe.

(4) Ob spremembi naprave, ki pomeni razširitev naprave s priključitvijo nove naprave ali kurilne naprave na skupni odvodnik, zaradi česar se poveča skupna vhodna toplotna moč naprave, se mejne vrednosti emisij iz 2. dela priloge 1 te uredbe uporabljajo za del naprave, ki ga zadeva

sprememba, in se določijo glede na skupno vhodno toplotno moč celotne naprave po spremembi.

(5) Pri spremembi naprave, ki bi lahko imela posledice za okolje in zadeva del naprave z vhodno toplotno močjo 50 MW ali več, se mejne vrednosti emisij iz 2. dela priloge 1 te uredbe določijo za spremenjeni del naprave glede na skupno vhodno toplotno moč celotne naprave po spremembi.

(6) Mejne vrednosti emisij iz 1. in 2. dela priloge 1 te uredbe se ne uporabljajo za naslednje naprave:

- a) dizelske motorje,
- b) rekuperacijske kotle, ki so del naprav za proizvodnjo celuloze, kot so opisani v Zaključkih o BAT, ki urejajo proizvodnjo celuloze, papirja in kartona.

9. člen

(naprava, v kateri zgoreva več goriv)

(1) Za napravo z mešano kurjavo se izračuna mejna vrednost emisij na naslednji način:

- a) iz 1. in 2. dela priloge 1 te uredbe se odberejo mejne vrednosti emisij, ki veljajo za posamezno vrsto goriva glede na vhodno toplotno moč celotne naprave;
- b) za vsako gorivo posebej se izračuna utežena mejna vrednost emisij kot zmnožek mejne vrednosti emisij iz prejšnje točke in deleža vhodne toplotne moči, ki jo pri zgorevanju prispeva posamezno gorivo;
- c) mejna vrednost emisije naprave je enaka vsoti uteženih mejnih vrednosti emisij iz prejšnje točke.

(2) Ne glede na določbe prejšnjega odstavka veljajo za obstoječo napravo, v kateri se lahko samostojno ali z drugimi gorivi uporabljajo ostanki destilacij in pretvorb surove nafte, pridobljena energija pa se rabi za lastne potrebe rafinerije, mejne vrednosti iz 1. dela priloge 1 te uredbe za odločilno gorivo, za katero so predpisane največje mejne vrednosti, če je toplotni prispevek tega goriva enak ali večji od 50 %.

(3) Če je toplotni prispevek odločilnega goriva manjši kot 50 %, se izračuna mejna vrednost emisij za napravo iz prvega odstavka tega člena na naslednji način:

- a) iz 1. dela priloge 1 te uredbe se odberejo mejne vrednosti emisij, ki veljajo za posamezno vrsto goriva posebej glede na nazivno vhodno toplotno moč naprave;
- b) izračuna se mejna vrednost emisije za odločilno gorivo tako, da se iz prilog te uredbe odbrana mejna vrednost za odločilno gorivo pomnoži s faktorjem 2 in od tega zmnožka odšteje mejna vrednost za gorivo, za katero je predpisana najnižja mejna vrednost. Če imata dve ali več goriv enaki mejni vrednosti emisij, se za odločilno gorivo upošteva gorivo z večjim deležem vhodne toplotne moči;
- c) izračuna se utežena mejna vrednost emisij za odločilno gorivo tako, da se izračunana mejna vrednost emisije za odločilno gorivo iz prejšnje točke pomnoži z deležem vhodne toplotne moči, ki ga to gorivo prispeva v kurišče,
- d) izračunajo se utežene mejne vrednosti emisij za druga goriva, tako da se mejne vrednosti emisije za posamezna goriva iz a) točke tega odstavka pomnožijo z deleži vhodne toplotne moči, ki jih ta goriva prispevajo v kurišče;
- e) mejna vrednost emisij naprave je enaka vsoti uteženih mejnih vrednosti emisij iz c) in d) točke tega odstavka.

(4) Ne glede na določbe drugega in tretjega odstavka tega člena se lahko za obstoječe naprave, v katerih lahko zgoreva več goriv v rafinerijah, razen za plinske turbine in plinske motorje, za emisije žveplovega dioksida uporabijo povprečne mejne vrednosti emisij za žveplov dioksid:

- a) 1000 mg/m³, če gre za obstoječe naprave iz leta 2002,
- b) 600 mg/m³, če gre za druge obstoječe naprave.

(5) Za naprave s kombinirano kurjavo veljajo mejne vrednosti emisij za tisto gorivo, ki trenutno zgoreva v napravi.

10. člen (stopnja razžveplanja)

(1) Ministrstvo, lahko na podlagi vloge upravljavca za napravo, v kateri zgoreva domače trdno gorivo in ki ne more dosegati mejnih vrednosti iz 8. člena te uredbe, v okoljevarstvenem dovoljenju namesto mejne vrednosti emisij za žveplov dioksid, kot so določene v 1. in 2. delu priloge 1 te uredbe, uporablja najnižjo stopnjo razžveplanja iz 3. dela priloge 1 te uredbe, če na podlagi posebne tehnične študije, priložene k vlogi upravljavca, ugotovi, da mejnih vrednosti emisij za žveplov dioksid iz 1. in 2. dela priloge 1 te uredbe zaradi lastnosti goriva ni možno dosegati z ekonomsko upravičenimi postopki čiščenja.

(2) Za naprave iz prejšnjega odstavka, ki sosežigajo odpadke in ki zaradi lastnosti domačega trdnega goriva ne morejo dosegati mejnih vrednosti emisij, kot so določene v predpisu, ki ureja emisije snovi v zrak in vode iz naprav za sežiganje odpadkov, lahko ministrstvo v okoljevarstvenem dovoljenju namesto teh mejnih vrednosti emisij določi najnižje stopnje razžveplanja iz 3. dela priloge 1 te uredbe.

b) Motnje v obratovanju naprave

11. člen (motnje v obratovanju naprave)

(1) Ministrstvo lahko v okoljevarstvenem dovoljenju dovoli upravljavcu, katerega naprava uporablja gorivo z nizko vsebnostjo žvepla, začasno preseganje mejnih vrednosti emisij žveplovega dioksida za naprave iz prvega in tretjega odstavka 8. člena te uredbe za največ šest mesecev.

(2) Ministrstvo lahko v okoljevarstvenem dovoljenju dovoli upravljavcu, katerega naprava nima vgrajenih naprav za čiščenje ali zmanjševanje odpadnih plinov in ki uporablja kot gorivo samo plin, začasno uporabo druge vrste goriv in preseganje mejnih vrednosti emisij za žveplov dioksid, dušikove okside, ogljikov monoksid in prah za naprave iz prvega in tretjega odstavka 8. člena te uredbe za največ deset dni, razen če obstaja nujna potreba po neprekinjeni oskrbi z energijo.

(3) Upravljavec mora vsako spremembo v obratovanju iz prvega in drugega odstavka nemudoma, najpozneje pa v 48 urah, prijaviti ministrstvu in inšpektorju, pristojnemu za varstvo okolja, ter prijavi priložiti dokazila, da na trgu ni možno nabaviti goriva z nizko vsebnostjo žvepla

zaradi motenj v dobavi, ki so posledica hudega pomanjkanja, oziroma dokazila, da na trgu ni možno nabaviti plina zaradi nenadnih prekinitev dobave plina.

12. člen

(okvara naprave za čiščenje ali zmanjševanje emisij v odpadnih plinih)

(1) Naprave, ki imajo vgrajene naprave za čiščenje ali zmanjševanje odpadnih plinov, lahko obratujejo brez teh naprav v primeru okvare, motnje ali izpada največ 120 ur v katerem koli 12 - mesečnem obdobju, od tega največ 24 ur nepretrgoma v posameznih primerih.

(2) Če upravljavec ne more vzpostaviti normalnih razmer v 24 urah, mora zmanjšati ali ustaviti obratovanje naprave ali uporabiti drugo gorivo, ki povzroča manjše onesnaževanje, če s tem prepreči preseganje dopustnih mejnih vrednosti emisij.

(3) Ministrstvo lahko v izjemnih primerih dovoli tudi preseganje časovnih omejitev za čas obratovanja brez čistilne naprave iz prvega odstavka tega člena, če:

- a) je ogrožena neprekinjena oskrba z energijo ali
- b) bi druga naprava ali kurilna naprava, s katero bi za omejen čas nadomestili izpad naprave z okvaro, povzročala večjo obremenitev okolja zaradi emisij v zrak.

(4) Upravljavec mora vsako okvaro, motnjo ali izpad naprave za čiščenje in zmanjševanje odpadnih plinov ter vsako preseganje dopustnih mejnih vrednosti nemudoma, najpozneje pa v 48 urah, prijaviti ministrstvu in inšpektorju, pristojnemu za varstvo okolja.

c) Izjeme za obstoječe naprave

13. člen

(prehodni nacionalni načrt)

(1) Prehodni nacionalni načrt je seznam obstoječih naprav iz leta 2002, ki za posamezno napravo določa zgornjo mejo emisij dušikovih oksidov, žveplovega dioksida in prahu za čas od 1. januarja 2016 do 30. junija 2020.

(2) Prehodni nacionalni načrt vsebuje:

- a) seznam vseh naprav, vključno z informacijami o njihovih značilnostih obratovanja;
- b) zgornjo mejo emisij za vse naprave iz prejšnje točke skupaj in se prikaže za vsako onesnaževalo posebej;
- c) izračunani prispevek posamezne naprave k doseganju zgornjih meja emisij za leti 2016 in 2019;
- d) preglednico, ki določa zgornje meje emisij za vsako onesnaževalo, zajeto v načrtu za leta 2016, 2017, 2018, 2019 in prvo polovico leta 2020;
- e) podrobnosti izračuna zgornjih meja emisij;
- f) spremljanje in poročanje ministrstva skladno z Izvedbenim sklepom Komisije 2012/115/EU z dne 10. februarja 2012 o določitvi pravil glede prehodnih nacionalnih načrtov iz Direktive 2010/75/EU Evropskega parlamenta in Sveta o industrijskih emisijah (notificirano pod dokumentarno številko C(2012) 612) (UL L št. 52 z dne 24. 2. 2012, str. 12; v nadaljnjem besedilu: Sklep 2012/115/EU);
- g) ukrepe za zagotovitev uskladitve z mejnimi vrednostmi emisij, ki bodo začele veljati 1.

julija 2020 za vsako posamezno napravo.

(3) V prehodni nacionalni načrt ni mogoče vključiti naprav:

- a) za katere se uporablja 15. člen te uredbe;
- b) ki obratujejo v sklopu rafinerij in ki kot edino gorivo ali skupaj z drugimi gorivi za lastne potrebe uporabljajo nizkokalorične pline iz uplinjanja ali ostanke destilacij in pretvorb surove nafte;
- c) za katere se uporablja 16. člen te uredbe;
- d) ki so obstoječe naprave iz obdobja 2008–2015.

(4) Ministrstvo v okoljevarstvenem dovoljenju za naprave iz prehodnega načrta določi zgornje meje emisij za vsako leto v obdobju 2016 do 2020, ob upoštevanju zgornjih mej emisij, kot so za vsako napravo podane v prehodnem nacionalnem načrtu.

(5) Ministrstvo pripravi predlog prehodnega nacionalnega načrta iz prvega odstavka tega člena in ga pošlje Evropski komisiji v odobritev.

(6) Vlada sprejme prehodni nacionalni načrt po odobritvi iz prejšnjega odstavka. Ministrstvo obvesti Evropsko komisijo o naknadnih spremembah že odobrenega načrta iz prejšnjega odstavka.

(7) Ne glede na določbe prvega odstavka 8. člena in 10. člena te uredbe se lahko za obstoječe naprave iz leta 2002, iz prehodnega nacionalnega načrta, mejne vrednosti emisij dušikovih oksidov, žvepovega dioksida in prahu v okoljevarstvenem dovoljenju določijo za čas od 1. januarja 2016 do 30. junija 2020, tako da se mejne vrednosti, kot so določene v pravnomočnem okoljevarstvenem dovoljenju za čas do 31. decembra 2015, izdanem pred uveljavitvijo te uredbe, ohranijo nespremenjene, pri čemer naprava lahko obratuje le do zgornje meje emisij iz 14. člena te uredbe.

(8) Upravljevec naprave iz prehodnega nacionalnega načrta mora ministrstvu vsako leto predložiti poročilo o zagotavljanju zgornje meje emisij iz naprave in izvajanju ukrepov iz g) točke drugega odstavka tega člena. Ministrstvo v okoljevarstvenem dovoljenju določi pogostost in obseg poročanja, vključno z dodatnimi ukrepi za zagotavljanje obratovanja pod zgornjo mejo emisij predvidenih za napravo.

14. člen

(določanje zgornjih meja emisij v prehodnem nacionalnem načrtu)

(1) Zgornja meja emisij iz b) točke drugega odstavka prejšnjega člena se za vsako od onesnaževal določi na podlagi skupne vhodne toplotne moči vsake naprave na dan 31. decembra 2010, njenih dejanskih letnih obratovalnih ur in uporabe goriva, izražene kot povprečje v obdobju zadnjih desetih let obratovanja do vključno leta 2010.

(2) Zgornje meje emisij se za posamezno leto izračunajo skladno s Sklepom 2012/115/EU.

(3) Če naprava iz prehodnega nacionalnega načrta preneha obratovati ali ni več naprava v skladu s to uredbo, se njen delež zgornjih meja emisij iz tega načrta ne more prenašati na druge naprave iz tega načrta.

15. člen

(odstopanje z omejenim trajanjem)

(1) Ne glede na določbe prvega odstavka 8. člena in 10. člena te uredbe se za obstoječe naprave, ki niso obstoječe naprave iz obdobja 2008–2015, uporabljajo mejne vrednosti za žveplov dioksid, dušikove okside in prah veljavne za čas do 31. decembra 2015, kot so določene v pravnomočnem okoljevarstvenem dovoljenju izdanem pred uveljavitvijo te uredbe, če naprava preneha obratovati najpozneje 31. decembra 2023, med 1. januarjem 2016 in 31. decembrom 2023 pa skupno ne bo obratovala več kot 17 500 obratovalnih ur.

(2) Upravljavec naprave iz prejšnjega odstavka mora vsako leto ministrstvu predložiti poročilo o času obratovanja in emisijah v zrak v skladu s predpisi, ki urejajo prve meritve in obratovalni monitoring emisij v zrak iz nepremičnih virov onesnaževanja za čas obratovanja naprave ter o pogojih za njegovo izvajanje.

(3) Ne glede na določbe prvega odstavka 8. člena in 10. člena te uredbe se za obstoječe naprave, ki niso obstoječe naprave iz obdobja 2008–2015, pa so obstoječe naprave iz leta 1987 s skupno vhodno toplotno močjo več kot 500 MW, ki uporabljajo trdna goriva, uporabljajo mejne vrednosti emisij za dušikove okside iz 1. dela priloge 1 te uredbe.

(4) Ne glede na določbe prvega odstavka tega člena znaša čas obratovanja za obstoječe naprave, ki niso obstoječe naprave iz obdobja 2008–2015 in so začele obratovati pred 31. decembrom 1986 ter imajo vhodno toplotno moč večjo od 1500 MW, 32 000 obratovalnih ur, če se v napravi uporabljajo domača trdna goriva z naslednjimi lastnostmi:

- a) neto kurilna vrednost manjša od 5800 kJ/kg, izražena kot spodnja kurilna vrednost,
- b) delež vlage večji od 45 % (m/m),
- c) skupni delež pepela in vlage večji od 60 % (m/m) in
- d) delež kalcijevega oksida večji od 10 % (m/m).

16. člen

(sistemi daljinskega ogrevanja)

(1) Ne glede na določbe prvega odstavka 8. člena in 10. člena te uredbe se za obstoječe naprave iz leta 2002 do 31. decembra 2022 uporabljajo mejne vrednosti za žveplov dioksid, dušikove okside in prah, veljavne za čas do 31. decembra 2015, kot so določene v pravnomočnem okoljevarstvenem dovoljenju, izdanem pred uveljavitvijo te uredbe, če:

- a) skupna vhodna toplotna moč naprave ne presega 200 MW;
- b) je naprava vsaj 50% koristne toplote naprave kot povprečje v obdobju petih let dobavila v obliki pare ali vroče vode v javno omrežje za daljinsko ogrevanje.

(2) Upravljavec naprave iz prejšnjega odstavka mora vsako leto ministrstvu predložiti poročilo o času obratovanja, deležu koristne toplote naprave, ki ga je dobavila v obliki pare ali vroče vode v javno omrežje za daljinsko ogrevanje, in emisijah v zrak v skladu s predpisi, ki urejajo prve meritve in obratovalni monitoring emisij v zrak iz nepremičnih virov onesnaževanja ter o pogojih za njegovo izvajanje.

IV. OBRATOVALNI MONITORING EMISIJ SNOVI V ZRAK

17. člen
(obratovalni monitoring)

(1) Upravljavec naprave s skupno vhodno toplotno močjo enako ali večjo od 50MW mora izvajati trajne meritve ogljikovega monoksida, žveplovega dioksida, dušikovih oksidov in celotnega prahu za vsako napravo.

(2) Ne glede na prejšnji odstavek lahko ministrstvo na podlagi vloge upravljavca dovoli opustitev trajnih meritev koncentracije ene ali več snovi v odpadnih plinih, in sicer:

- a) za naprave z življenjsko dobo, krajšo od 10 000 obratovalnih ur,
- b) za emisije žveplovega dioksida in prahu iz naprav, ki kurijo zemeljski plin,
- c) za emisije žveplovega dioksida iz naprav, ki kurijo olje z znano vsebnostjo žvepla in nimajo vgrajene razžveplevalne naprave,
- d) za emisije žveplovega dioksida iz naprav, ki kurijo biomaso, če upravljavec dokaže, da emisije žveplovega dioksida pod nobenimi pogoji obratovanja ne presegajo dovoljenih mejnih vrednosti ali
- e) za naprave, ki obratujejo manj kot 1.500 ur na leto.

(3) V primerih iz prejšnjega odstavka se namesto trajnih meritev izvajajo občasne meritve ogljikovega monoksida, žveplovega dioksida, dušikovih oksidov in celotnega prahu, na najmanj vsakih šest mesecev ali vsaj dvakrat letno v času obratovanja naprave, s presledki, ki ne smejo biti krajši od treh mesecev.

(4) Ne glede na določbe prejšnjega odstavka je za naprave, ki obratujejo manj kot 300 ur letno treba zagotoviti izvajanje občasnih meritev v skladu s predpisom, ki ureja emisije snovi v zrak iz nepremičnih virov onesnaževanja.

(5) Občasne meritve žveplovega dioksida in dušikovih oksidov iz tretjega odstavka tega člena se izvedejo v skladu s predpisom, ki ureja o prve meritve in obratovalni monitoring emisij snovi v zrak iz nepremičnih virov onesnaževanja ter o pogojih za njegovo izvajanje.

(6) Upravljavec naprave iz drugega odstavka tega člena, ki mu ministrstvo dovoli opustitev trajnih meritev žveplovega dioksida, mora vsakih šest mesecev, ali vsaj dvakrat letno v času obratovanja naprave, s presledki, ki ne smejo biti krajši od treh mesecev, izvesti analize vsebnosti žvepla v gorivu in jih predloži ministrstvu skupaj s poročilom o obratovalnem monitoringu.

(7) V napravah, ki kurijo premog ali lignit, upravljavec vsaj enkrat letno izvede meritve celotnih emisij živega srebra.

(8) Trajne meritve iz prvega odstavka tega člena vključujejo tudi meritev volumske vsebnosti kisika in vodnih hlapov v odpadnih plinih ter temperaturo in tlak odpadnih plinov. Trajne meritve vsebnosti vodnih hlapov v odpadnih plinih niso potrebne, če se vzorec odpadnih plinov pred analizo emisij posuši.

(9) Upravljavec mora ministrstvo obvestiti o pomembnih spremembah glede vrste uporabljenega goriva ali načina obratovanja naprave.

18. člen

(avtomatski merilni sistemi)

(1) Upravljavec mora za izvajanje trajnih meritev vgraditi, vzdrževati in uporabljati avtomatski merilni sistem in opremo za avtomatsko zapisovanje ter vrednotenje podatkov v skladu z zahtevami predpisa, ki ureja prve meritve in obratovalni monitoring emisij snovi v zrak iz nepremičnih virov onesnaževanja ter o pogojih za njegovo izvajanje.

(2) Vzorčenje in analiza onesnaževal, meritev procesnih parametrov in parametrov stanja odpadnih plinov, zagotavljanje kakovosti in redni letni nadzor avtomatskih merilnih sistemov z vzporednimi meritvami z referenčnimi metodami, referenčne merilne metode za kalibracijo teh sistemov in obveščanje ministrstva o rezultatih kalibracije in nadzora kakovosti delovanja teh sistemov se izvedejo skladno s predpisom, ki ureja prve meritve in obratovalni monitoring emisij snovi v zrak iz nepremičnih virov onesnaževanja ter o pogojih za njegovo izvajanje.

19. člen

(področje zaupanja in validiranje meritev)

(1) Vrednost 95 % področja zaupanja posamezne meritve ne sme presegati vrednosti iz predpisa, ki ureja prve meritve in obratovalni monitoring emisij snovi v zrak iz nepremičnih virov onesnaževanja ter o pogojih za njegovo izvajanje.

(2) Validirane polurne povprečne vrednosti se določijo iz veljavnih povprečnih polurnih vrednosti tako, da se od njih odšteje vrednost področja zaupanja iz prejšnjega odstavka. Validirane dnevne in mesečne povprečne vrednosti se določijo kot povprečje validiranih polurnih povprečnih vrednosti.

(3) Če je v enem dnevu zaradi motenj v delovanju avtomatskega merilnega sistema ali zaradi njegovega vzdrževanja, neveljavnih več kot šest izmerjenih polurnih povprečnih vrednosti, je meritev dnevne povprečne vrednosti za ta dan neveljavna.

(4) Če so meritve dnevnih povprečnih vrednosti zaradi razlogov iz prejšnjega odstavka neveljavne več kot desetkrat v letu, mora upravljavec izvesti ustrezne ukrepe za izboljšanje zanesljivosti avtomatskega merilnega sistema.

20. člen

(dokazovanje doseganja stopnje razžveplanja)

(1) Upravljavec, ki obratuje skladno z zahtevami iz 10. člena te uredbe, mora za dokazovanje doseganja predpisanih stopenj razžveplanja zagotoviti merjenje emisij žveplovega dioksida s trajnimi meritvami in redno merjenje vsebnosti žvepla v gorivu, ki je dovedeno v napravo, na vsakih šest mesecev. Upravljavec mora ministrstvo obvestiti o vsaki bistveni spremembi vrste uporabljenega goriva.

(2) Najnižje stopnje razžveplanja, določene v 3. delu priloge 1 te uredbe, veljajo kot mesečne povprečne mejne vrednosti.

21. člen
(vrednotenje meritev emisij)

(1) Pri vrednotenju trajnih meritev emisij se ne upoštevajo rezultati meritev med okvaro, motnjo ali izpadom naprav za čiščenje in zmanjševanje emisij v odpadnih plinih in rezultati meritev ob zagonu in ustavitvi.

(2) Pri občasnih meritvah emisij naprava čezmerno obremenjuje okolje, če ena od vrednosti občasnih meritev presega mejno vrednost emisij.

(3) Pri trajnih meritvah se šteje, da so mejne vrednosti emisij iz 1. in 2. dela priloge 1 te uredbe dosežene, če vrednotenje rezultatov meritev za obratovalne ure v koledarskem letu kaže, da so izpolnjeni vsi naslednji pogoji:

- a) nobena validirana mesečna povprečna vrednost ne presega mejnih vrednosti emisij iz 1. in 2. dela priloge 1 te uredbe;
- b) nobena validirana dnevna povprečna vrednost ne presega 110 % mejnih vrednosti emisij iz 1. in 2. dela priloge 1 te uredbe;
- c) pri napravah, ki jih sestavljajo samo kotli na premog s skupno vhodno toplotno močjo pod 50 MW, nobena validirana dnevna povprečna vrednost ne presega 150 % mejnih vrednosti emisij iz 1. in 2. dela priloge 1 te uredbe;
- d) 95 % vseh validiranih polurnih povprečnih vrednosti v letu ne presega 200 % mejnih vrednosti emisij iz 1. in 2. dela priloge 1 te uredbe.

(4) Validirane povprečne vrednosti iz prejšnjega odstavka se določijo v skladu z drugim odstavkom 19. člena te uredbe.

V. POROČANJE MINISTRSTVU

22. člen
(letno poročanje)

Upravljavec mora v letnem poročilu o obratovalnem monitoringu, izdelanim v skladu s predpisom, ki ureja prve meritve in obratovalni monitoring emisije snovi v zrak iz nepremičnih virov onesnaževanja, predložiti tudi podatke o:

- a) skupnih letnih količinah emisij (ton/leto) žveplovega oksida, dušikovih oksidov, ogljikovega monoksida in celotnega prahu, izračunanih iz podatkov meritev koncentracij in volumnskega pretoka odpadnih plinov. Če se izvajajo občasne meritve, se ocenijo skupne letne količine emisij na podlagi rezultatov občasnih meritev, ustrezno preračunanih na celoletno obratovalno obdobje,
- b) številu obratovalnih ur naprave in
- c) skupni letni količini vhodne toplotne energije (TJ/leto) po uporabljenih gorivih (premog, lignit, biomasa, šota in druga trdna goriva, tekoča goriva, zemeljski plin in druga plinasta goriva), izračunanih na podlagi njihovih neto kaloričnih vrednosti.

VI. NADZORSTVO

23. člen
(nadzor)

Nadzorstvo nad izvajanjem te uredbe opravljajo inšpektorji, pristojni za varstvo okolja.

VII. KAZENSKE DOLOČBE

24. člen
(globe za prekrške)

(1) Z globo od 4.000 do 40.000 eurov se za prekršek kaznuje upravljavec, ki je pravna oseba ali samostojni podjetnik posameznik, če:

- ne poroča ministrstvu o obratovanju naprave v skladu z 11., 12., 13. in 15. členom te uredbe,
- ne predloži ministrstvu poročila o skupnih letnih količinah emisij žveplovega dioksida, dušikovih oksidov, ogljikovega monoksida in prahu, o dnevnih količinah emisije za posamezno snov in o skupni letni količini vhodne toplotne energije v rokih iz 22. člena te uredbe.

(2) Z globo od 400 do 2.000 eurov se za prekršek iz prvega odstavka kaznuje tudi odgovorna oseba pravne osebe ali odgovorna oseba samostojnega podjetnika posameznika.

VIII. PREHODNE IN KONČNE DOLOČBE

25. člen
(obstoječa naprava iz leta 1987)

V primeru dveh ali več obstoječih naprav iz leta 1987, katerih skupna vhodna toplotna moč presega 50 MW, se te naprave štejejo kot ena naprava iz tretjega odstavka 5. člena te uredbe, če je ministrstvo v postopku presoje vplivov na okolje ali izdaje okoljevarstvenega dovoljenja na podlagi tretjega odstavka 4. člena Uredbe o mejnih vrednostih emisije snovi v zrak iz velikih kurilnih naprav (Uradni list RS, št. 73/05, 92/07 in 68/12) o tem že pravnomočno odločilo.

26. člen
(zagotovitev prostora za zajemanje in stiskanje ogljikovega dioksida)

Pravnomočna odločba glede zagotovitve primerne prostora za poznejšo vgradnjo naprav za zajemanje in stiskanje ogljikovega dioksida, izdana pred uveljavitvijo te uredbe, se šteje kot odločba iz četrtega odstavka 7. člena te uredbe.

27. člen

(posodobitev okoljevarstvenega dovoljenja)

- (1) Ministrstvo po uradni dolžnosti spremeni okoljevarstveno dovoljenje napravam iz prehodnega nacionalnega načrta iz 13. člena te uredbe v roku 30 dni od uveljavitve te uredbe.
- (2) Upravljavec, ki želi uveljavljati odstopanje od mejnih vrednosti iz 15. ali 16. člena te uredbe, poda prijavo na ministrstvo v 14 dneh po uveljavitvi te uredbe.
- (3) Ministrstvo za nove naprave, ki so obratovala na dan uveljavitve te uredbe in imajo pravnomočno okoljevarstveno dovoljenje, po uradni dolžnosti preveri to dovoljenje in ga uskladi z določbami te uredbe v dvanajstih mesecih po uveljavitvi te uredbe.
- (4) Ministrstvo za obstoječe naprave, ki so obratovala na dan uveljavitve te uredbe in imajo pravnomočno okoljevarstveno dovoljenje, po uradni dolžnosti preveri to dovoljenje in ga uskladi z določbami te uredbe v šestih mesecih po uveljavitvi te uredbe.

28. člen
(prenehanje veljavnosti)

Z dnem uveljavitve te uredbe preneha veljati Uredba o mejnih vrednostih emisije snovi v zrak iz velikih kurilnih naprav (Uradni list RS, št. 73/05, 92/07 in 68/12), določba 14. člena pa se uporablja do 31. decembra 2015.

29. člen
(začetek veljavnosti)

Ta uredba začne veljati naslednji dan po objavi v Uradnem listu Republike Slovenije, določba drugega odstavka 8. člena pa se začne uporabljati 1. januarja 2016.

Št. 00719-77/2015
Ljubljana, dne 23. decembra 2015
EVA 2015-2550-0055

Vlada Republike Slovenije

Dr. Miroslav Cerar
predsednik